

ליל שבת קודש פרשת בהעלותך ה'תשס"ג

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קצ"ח המדבר מענין כשאחד צועק להשם יתברך, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כשאחד צועק אל השם יתברך אומרים לו ליסע, כמו שכתוב "(שמות י"ד) מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה בודאי ראוי להבין מהו ענין זה שאומרים לאדם "ליסע" כשהוא צועק אל השם יתברך, ומה מחדש לנו רביז"ל כאן? אבל באמת הוא דבר מובן מאד בעבודת השם יתברך, שאדם צריך להיות תמיד מוכן ומזומן לעשות כל מה שביכולתו בעבודת השם יתברך בכוחות גדולות ולא להתפעל כלל מכל המניעות והבלבולים שעוברים עליו, כי הכל מחמת הבחירה והנסיון לראות את גודל חוזק לבו בעבודת השם, וכמו שהיה אצל קריעת ים סוף שהיו מסובבים מכל הצדדים עם מניעות ובלבולים גדולים, המצריים מאחוריהם, והים סוף מלפניהם, ומשני צידיהם המדבר עם חיות רעות, ולא ידעו מה לעשות, ואז אמר להם הקדוש ברוך הוא "דבר אל בני ישראל ויסעו", שלא יתפעלו כלל, רק ימשיכו לנסוע קדימה ואל תוך הים, בלי להבין איך ינצלו, ודייקא אז הגיע שלימות ישועתם, כי כשאדם מוכן ומזומן לנסוע הלאה ולא להפסיק מפני שום דבר אזי מצליח

מאד, אבל יש טבע אצל בני אדם שמיד שעובר עליהם בלבולים ומניעות מסיבות שונות, אזי מתחילים לחקור ולחשוב שקוראין "איברטראכטיין" אם ראוי להמשיך עבודתם או אולי כדאי להפסיק וכו', ואז מתחיל עיקר הצרות רחמנא ליצלן, ולכן מגלה לנו רביז"ל כאן, כשאחד צועק אל השם יתברך, אומרין לו "ליסע" שתיסע ותמשיך הלאה ואל תפסיק מפני שום דבר שבעולם, ואל תפחד משום בריה כלל, וכמו שפעם אמר המהר"ש מליובאוויטש זי"ע, שהעולם אומרים שצריכין ללכת בתחילה בדרך מכוסה ומן הצד, ואם לא מועיל, אזי הולכים בדרך פתוח ולמעלה, ואני אומר "לכתחילה אריבער", שכבר בתחילה צריכין ללכת בריש גלי ובכח גדול, וזהו על דרך דברי רביז"ל הנ"ל, שאומרין לו "ליסע" ושימשיך הלאה בכח גדול ואזי מצליחין מאד בכל דבר הן ברוחניות והן בגשמיות, ולכן אשרי מי שמכנים בעצמו ידיעה זאת והולך תמיד בכח גדול לעשות כל מה שביכלתו בעבודת השם יתברך, כי אז יצליח מאד בכל דבר ויהיה מאושר בזה ובבא לנצח אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת השבוע (במדבר י') וענן ה' עליהם יומם בנסעם מן המחנה, ויהי בנסוע הארון ויאמר משה קומה ה' ויפוצו אויביך וינסו משנאיך מפניך, ויש לומר שמרומו בפסוקים אלו דברי רביז"ל הנ"ל, וענן ה' עליהם יומם מתי האדם זוכה להתגלות כבוד ה' הנראה בענן? בנסעם מן המחנה, כשאדם מוכן ומזומן תמיד לנסוע הלאה מן המחנה ולצאת לדרכו לעבוד את השם יתברך בכל ענין, וזהו ויהי בנסוע הארון, כשאדם מתחיל לנסוע עם הארון

היינו עם התורה הקדושה שהם לוחות העדות הנתונים בתוך הארון, אזי ויאמר משה קומה ה' ויפוצו אויביך וינסו משנאיך מפניך, אזי מיד רואים את התגלות כבוד השם יתברך ואיך שכל האובים והשונאים של האדם שהם בעיקר היצר הרע שלו שמתבלים לגמרי, כי כל זמן שאדם מוכן לנסוע ולצאת מקטנותו בכה גדול אזי מגיע לו סייעתא דשמיא מיוחדת והוא מצליח מאד בכל דבר, והשם יתברך יזכינו להתגבר מאד בכל כוחינו לעבדו יתברך באמת עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת בהעלותך ה'תשס"ג

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל בהסיפור מהז' בעטלירס (מעשה י"ג) דף עיין שם.

מענין השלש שרשים של האילן, והאילן עצמו הוא אמת וכו'

סעודה שלישית פרשת בהעלותך ה'תשס"ג

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעוויין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קצ"ז המדבר מפגם לשון הרע שמזיק לעניויות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, דע שלשון הרע של העולם מזיק לפוגם את העניויות שעל ידי לשון הרע שהעולם מדברים על ידי הפגם הזה אי אפשר להצדיקים להיות ענוים, כי פגם לשון הרע מפריד בין ענוה לחכמה וכו' עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה שלימות הענוה הוא להיות בטל ומבוטל בעיני עצמו ולדעת שאין לו שום מציאות בפני עצמו כלל, רק הוא כלול בו יתברך לגמרי, וכשאדם יודע זאת אזי אינו צריך לעשות שום תנועות ומעשים זרים כדי להראות עצמו כעניו, כי זה רק שקר וכזב, ונקרא חנופה (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' כ"ב) כי רוצה להחניף בני אדם שיהיה נראה בעיניהם כעניו, והוא תכלית הגיאות, כי

כשאדם הוא עניו באמת אזי יכול ללכת בבגדים מכובדים ובקומה זקופה והו בטיל בעיני עצמו לגמרי, וכמו שמסופר על הרה"ק רבי מענדיל וויטעבסקער זי"ע שהיה הולך עם בגדי זהב וכסף והיה כל כך שפל ובטל בעיני עצמו עד שאמר לו רבו הרה"ק המגיד ממעזריטש זי"ע שבשעה שהולך על הרחוב שידע שהוא יותר חשוב מכל אדם שהוא רואה, כי היה כל כך שפל בעיני עצמו עד שהיה חותם עצמו במכתביו "השפל באמת", והבין רבו שכדי שלא יתבטל מן מציאות לגמרי ולא יפול בדעתו חס ושלום הוא מוכרח להרים ולהגביה אותו עד ידי מלבושים יקרים ומכובדים, ולכן אין מן החיצוניות שום ראייה והוכחה כלל, כי יכול לילך עם כבוד מלכים ולהיות הטל בעיני עצמו לגמרי, ולהיפוך יכול לשבת בסוף השולחן בכפיפת קומה ובנמוכת ראש ולהיות בעל גאווה בתכלית, ולכן שלימות הענוה הוא בדעת האדם שהוא יודע שהוא שפל באמת, ואזי יכול אפילו לומר על עצמו שהוא עניו ואין זה פוגם לענוותנותו כלל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קמ"ז).

ומוהרנ"ת ז"ל אומר שזהו ענין השני שעירי יום הכיפורים שהם שווים בלקיחתן ובדמם ובקומתם וכו' אבל לבסוף אחד הולך לה' ואחד הולך לעזאזל, כי זה ענין של מדת העזות שהוא היפך הענוה, ויש עזות דקדושה שאדם הולך בקומה זקופה ובכח גדול לעשות רצון השם יתברך, ואינו מתבייש מפני המלעיגים עליו בעבודת השם יתברך (במבואר בטור ושולחן ערוך ריש אורח חיים), ועזות דקדושה זאת הוא באמת ענוה בתכלית, אבל הוא כל כך דומה אל מדת הגאווה ועזות דטרא אחרא עד שרק השם יתברך יכול להבחין

ביניהם, ולכן הוא גורל אחד לה' וגו' כי דבר זה מסור אל היודע תעלומות לבד.

וזהו מה שאומר רביז"ל כאן מדת לשון הרע מזיק ופוגם לעניותו, כי לשון הרע הוא עוון חמור מאד והוא גדול כנגד שלש עבירות עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים, כי אין לאדם שום הנאה בדברו לשון הרע רק הוא הולך ומפריד בין נשמות ישראל וגורם להם רעות גדולות, והנה בדרך כלל בן אדם שמדברים עליו לשון הרע הוא מוכרח להראות את עצמו שמה שמדברים עליו אינו נכון ולכן זה גורם לו לצאת ממדת ענותנותו, ולהראות כל מיני חנופה וענוה פסולה, ולכן ענוה מזיק ופוגם לעניותו, אבל התורה הקדושה מעידה על משה רבינו עליו השלום שהיה כל כך מושלם במדת הענוה, עד שאפילו כשדיברו עליו מרים ואהרן לא פגם והזיק לענותנותו כלל, רק האיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה, וזהו קשר וסמיכות הפסוקים.

והנה מי שמדבר לשון הרע על אחרים לבסוף מתגלה קלונו ברבים ומה שהוא דיבר על אחרים הרי אותו דבר מתפרסם עליו, כי הקדוש ברוך הוא משלם מדה כנגד מדה, ומה שרצה לראות בחבירו הרי נעשה לו, וגם זה רואים בפרשת השבוע אצל מרים אהרן ומשה, כי הם דברו על אודות האשה הכושית אשר לקח, היינו על פרישותו מדרך ארץ, ובאמת לא היה להם להתערב בדברים אלו שבינו לבינה, כי הם דברים השייכים לכל אדם בחייו הפרטיים ולא שייך להתערב מאחד על השני כלל, ולכן מיד שדיברו עליו כתיב ויאמר ה' פתאום אל משה ואל אהרן ואל מרים וגו' ופירש"י

נגלה עליהם פתאום והם טימאים בדרך ארץ והיו צועקים מים מים וכו', הרי בענין זה שרצו לדבר על משה נתפרסם עליהם ונתבזו בה, כי דרכו של השם יתברך לשלם מדה כנגד מדה, והוא לימוד לכל הדורות ליזהר מאד מכל מיני לשון הרע, כי בדבר הזה שידבר על אחרים חס ושלום יתפרסם אחר כך עליו, שזה מרומז בדברי המשנה (אבות), אל תאמר דבר שאי אפשר להשמע שסופו להשמע, היינו כנ"ל שאתה תדבר דבר שנדמה לך שפרסמת על אחרים ולבסוף סופו להשמע עליך מדה כנגד מדה, והשם יתברך יזכינו ליזהר מאד בדיבורי פיננו לקדש אותה בכל מיני קדושות עדי נזכה להתדבק בו יתברך בענוה ושפלות אמיתי ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

